

Keresztút a karanténban

1. Stáció: Megjelenik a vírus. Emlékszem, amikor elkezdődött a koronavírus-járvány. Éppen a kocsiban ültünk, jártuk a szokásos körünket Velencétől Budapestig, egyenesen a suliba. Akkor jelentette be Apa, hogy Kínában egy különleges fertőzés tört ki, ami rengeteg embert ledöntött a lábáról, és emiatt ott, messze Kínában már nem is lehet kimozdulni, mindenki raktározza az ételt, hogy túléljen. Amikor beértem az iskolába, ott is ez ment: koronavírus, koronavírus... Pár nap múlva már egyre több és több ember lett a járvány áldozata. Aggódtunk értük és reméltük, hogy nem fog elfajulni a dolog. De elfajult, nagyon is elfajult.

2. Stáció: A fertőzés Magyarországra ér. Hopp, megvan Magyarországon is az első áldozat. A szüleim teljesen kiborultak, hozzáteszem, hogy jogosan. Úgy éreztem, hogy túl van reagálva az egész, de később bebizonyosodott, hogy csak előrelátóak és óvatosak voltak. Ekkor még az iskolákat nem zárták be, az osztállyal pont egy repülőtér látogatásra mentünk. Ezen a napon találkoztam utoljára a 7.a-val és tanárainkkal.

3. Stáció: Apa karanténban. Az iskolák bezárása után találkozott Apa az első gyanús esettel. Apa nagyon, de nagyon bátor volt, mert tudta, hogy eljön majd ez az idő, mégsem elvonult, hanem végezte orvosi munkáját és segített. A találkozás után pár nappal Apa és Anya úgy döntött, hogy az elővigyázatosság kedvéért Apa önkéntes karanténba vonul a pesti lakásunkba egyedül, hogy meg ne fertőzzön minket. Emlékszem, Apa szorosan magához ölelte a búcsú percében a családját, Anya sírt, én és a testvéreim csendesen álltunk könnyes szemmel. Látszott Apán, hogy ez őt is nagyon megviseli.

4. Stáció: Találkozás Apával. Telt-múlt az idő és egy újabb döntés született: Apa hazajön meglátogatni minket, és hoz nekünk védőfelszerelést. Természetesen ez nem olyan volt, mint egy igazi látogatás, mert a 2 tünetmentes hét még nem járt le. Ezért Apa maszkban volt, nem is tartózkodott bent a házban, de a legrosszabb mégiscsak az volt, hogy meg sem ölelhettük, egyáltalán hozzá sem érhattünk. Ezek ellenére nagyon örültünk, hogy láthattuk, elmentünk egyet sétálni a parkba és beszélgettünk vele, majd otthon a hátsó kertben pingpongoztunk, kosaroztunk és fociztunk a végre teljes családdal.

5. Stáció: Esti telefonálás apával. Amíg Apa távol volt, addig is tudtuk tartani a kapcsolatot vele. Minden este felhívtuk, és mindenki elmesélte, hogy milyen napja volt, miket csinált, mi volt jó és mi volt rossz, majd ezek után imádkoztunk.

6. Stáció: Felirat Apa rendelójén. Egyik nap Apa küldött egy képet Anyának, amin a rendelője ajtaján egy felragasztott papír díszelgett „Köszönjük” felirattal. Ez szerintem Apát nagyon meghatotta, de még minket is, akik otthon voltunk, mert ez nagyon nagy háláról tanúskodott Apa munkája iránt. Ekkor azt éreztem, hogy megérte ez a sok fájdalom és hiányérzet, mert az emberek értékelik Apa szolgálatát. Ezt a gesztust nagyon aranyosnak tartottam, mert ez a felirat csak egy kicsinyiség, mégis kívülről segített a mi belső hiányérzetünkön. Ezután nem sokkal letelt a 2 hét, és Apa hazajött.

7. Stáció: A nagyszülőkkel való találkozás nélkülözése. Apa ugyan hazajött legnagyobb örömünkre, de a nagyszüleinkkel továbbra sem találkozhattunk, hiszen rájuk veszélyesek lehetünk, az ő korosztályukra életveszélyes a fertőzés. A kapcsolatot skype-on tartjuk és nagyon aranyos, ahogy nagypapa és az öcsém a gépen keresztül játszanak, sokszor én is bekapcsolódom. Húsvétkor online locsolkodást is tartottunk.

8. Stáció: Anya születésnapja. Nagyjából egy héttel Anya születésnapja előtt már elkezdünk gondolkodni, hogy mit adhatnánk neki a nagy nap alkalmából. Még reggel megvolt az ajándékozás, mert Apa korán ment dolgozni. Emiatt azért szomorúak voltunk, de mindannyian megpróbáltunk a lehető legkedvesebbek lenni Anyával, és sok meglepetést okoztunk neki, hogy aznap nagyon boldog legyen. És sikerült is: nagyon örült az ajándékoknak, annak, hogy reggel kipakoltam a mosogatógépből, hogy adtunk neki este hátmassázst, és a többi kedveskedésnek is.

9. Stáció: Elmaradt dolgok. Belegondolni is rossz, hogy miktől fosztott meg a koronavírus. Ugyan vannak előnyei, nekem például személy szerint tetszik a távoktatás, az, hogy otthon lehetek, több a szabadidőm, dolgozatoknál is kevésbé izgulok, ha a saját környezetemben írhatom meg. Hálás vagyok, hogy itt, Velencén egy kertés házban élhetek, ha van szabadidőm bármikor kimehetek a kertbe vagy a parkba. Mindezek ellenére sok szempontból szörnyű ez a járvány. A nővérem idén ballag, talán online lesz megtartva, de az nagyon nem olyan, mint tényleg elballagni. Úgy sajnálom őt. Ezen kívül sok mindenről le kell mondanunk: mentünk volna színházba, azt is úgy vártam, de az ilyen nagyobb rendezvényeket még hamarabb bezárták, mint a sulikat. Így természetesen oda sem mehettünk. Viszont ennek az egész vírusnak is megvan az értelme, Isten adta, hogy átértelmezzünk sok mindent, amin átsiklottunk, mert már rutinná vált.

10. Stáció: Jézus szemében én. Nagypénteken voltunk online családi keresztúton, ahol mi is tartottunk egy stációt, a 3.-at. Nagyon személyes és elgondolkodtató dolgok hangzottak el. A 10. stációnál például arról beszéltek, hogy Jézusnak milyen megalázó lehetett, amikor megfosztották ruháitól. Az a mondat nagyon megmaradt, hogy Isten minket ruha nélkül lát, hogy valóban van egy Istenünk, aki úgy ismer minket, ahogyan mi még saját magunkat se.

11. Stáció: Az út vége. Jézus elérte útja végét. Viszont mi még az utat járjuk, melyet maga Jézus Krisztus taposott ki előttünk, hogy számunkra jól járható legyen. Mi is visszük a keresztünket, de most a saját keresztünkön kívül a világnak egy közös keresztet is cipelnie kell, együtt, összetartva.

12. Stáció: Jézus meghal a kereszten. Jézus értem, értünk, és mindenkiért meghalt a kereszten. Igazságtalanul elítélték, és kínhalállal büntették, pedig semmit sem vétkezett egész életében. Ezt olyan furcsa elképzelni, mert én még egyetlen nap leforgása alatt sem tudok büntelen maradni. Ő pedig úgy élte le az egész életét, hogy semmit, de semmit nem vétkezett, és mégis megölték.

13. Stáció: Áldozatok. Milyen lehet egy anyának, aki elveszíti gyermekét, az igazi kincsét, az élete értelmét? Milyen lehet egy anyának látni gyermekét egy kórházi ágyon, betegen?

14. Stáció: A jövőben: Vége a vírusnak. Vége a koronavírusnak! Mindent sokkal jobban tudok értékelni, minden egyes találkozás a nagyszüleinkkel óriási öröm számomra. Ha elmegyünk egy színházba, kiugrok a bőrömből izgalmamban. A társadalom pedig összekovácsolódott, az egész emberiség egy nagy közösség lett. Még azt is örömmel üdvözlöm, akit eddig nem szívteltem, egyszerűen örülök az emberek társaságának. Minden emberben Istent látom, Istent, aki mindig mindenkit szeret.